

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
เรื่อง Figure of Speech และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ

A Comparative Study of Learning Figure of Speech And Satisfaction of
Grade Eleventh Students By Using Songs As A Teaching Instrument And
A Conventional Instruction

นายวุฒินันต์ คชาบุท
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech และความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ ในการศึกษาได้เลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนโรงเรียนสารสาสน์วิเทศนิมิตรใหม่ เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้, แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลได้แก่ ค่าที

จากการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเพลงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare learning Figure of Speech and satisfaction of Matthayomsuksa Five student by using songs as a teaching instrument and a conventional instruction. The sample group included 60 grade eleventh students of Sarasas Witead Nimitmai School, Bangkok. The instrument included lesson plan, test and a questionnaire. The data was analyzed by t-test.

The study revealed that there was a significant difference in grammar learning achievement of Figure of Speech scores between the control group and the experimental group. Furthermore, the results from the questionnaire showed that the student in the experimental group were satisfied with the song technique at a high level.

คำสำคัญ

ภาษาอังกฤษ, การสอน, เพลง

ความนำ – วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเพลง และการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเพลง และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนิมิตใหม่ เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ จำนวน 2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้องที่ 1 จำนวน 50 คน และห้องที่ 2 จำนวน 55 คน รวมทั้งสิ้น 105 คน เนื่องจากโรงเรียนมีการจัดแบ่งห้องตามความสามารถของผู้เรียน และทั้งสองห้องมีความสามารถใกล้เคียงกัน จึงทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อหากกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ห้องละ 30 คน
2. เนื้อหาที่ใช้สอน ได้แก่ เนื้อหาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Figure of Speech ซึ่งเนื้อหาที่ใช้สอนนำมาจากหนังสือ English Music Culture โดย E.L. LeMaistre
3. ระยะเวลาในการทดลองที่สอนด้วยเพลงและการสอนแบบปกติอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คาบ ซึ่งใช้แผนการจัดการเรียนรู้ 3 แผน แผนละ 2 คาบ

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเพลงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความพึงพอใจของการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเพลงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech สูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยเพลงสูงกกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังที่ ทองคำ พานจันทร์ (2545, หน้า 66-67) กล่าวถึง Willson (1974, หน้า 5-7) กล่าวว่าเพลงเป็นตัวเสริมแรงและเสริมความจำ ทันททีที่เรียนเพลงนักเรียนจะจำโครงสร้างที่เหมาะสมได้อย่างง่ายดาย ทำนองเพลงเป็นอุปกรณ์ช่วยจำ เพราะวลีและโครงสร้างประโยคที่เกี่ยวข้องกับทำนอง เมื่อนักเรียนจำทำนองได้ก็จะไม่ใช่คำผิดอีก เพราะเขาสามารถพิจารณาเองได้ ถ้าคำนั้นๆ ไม่สัมพันธ์กับเพลง สำนวนที่ผิดบ่อยๆ เช่น I go to read a book แทนที่เป็น I'm going to read a book จะถูกกำจัดออกไป นอกจากนี้เพลงยังช่วยแยกโครงสร้างเฉพาะ เช่น too, so that ดังนั้นเมื่อนักเรียนต้องการจะฟื้นความจำก็เพียงแต่นึกถึงเพลงเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มณฑล ไซยศิริ (2546, บทคัดย่อ) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงและไม่ใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงกกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยไม่ใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครูที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังการสอนสูงกกว่าก่อนการสอนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่อง Figure of Speech ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของกลุ่มทดลอง ซึ่งเรียนด้วยเพลง มีความพึงพอใจสูงกกว่ากลุ่มควบคุม ที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเพราะการเรียนด้วยเพลงนั้นมีเนื้อหาที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยากเรียนรู้ เนื่องจากเพลงที่เลือกใช้เป็นเพลงที่อยู่ในความสนใจ มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลายในการเรียนมากกว่าการสอนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภรณ์ ตั้งตระกูล (2547, บทคัดย่อ) เรื่อง การศึกษาผลการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงประกอบการสอนที่มีต่อความสามารถในการฟังและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารอ้างอิง

ทองคำพานจันทร์. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะที่สอนโดยใช้เพลงกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มณฑลไชยศิริ. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงและไม่ใช้เพลงประกอบการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตสถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

สุภรณ์ตั้งตระกูล. (2547). การศึกษาผลการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงประกอบการสอนที่มีต่อความสามารถในการฟังและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.